

รายงานวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้วยชุดฝึกภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ปีการศึกษา 2567

นายชวิน มณีบุญ

ตำแหน่งครูชำนาญการ

โรงเรียนสามัคคีศึกษา

อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตรัง กระบี่

ชื่อวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้วยชุดฝึกภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัย นายชวิน มณีนน

ปีการศึกษา 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาผลสัมฤทธิ์รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 2) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity ผู้วิจัยได้ออกแบบชุดฝึกภาษาอังกฤษ ด้วย Dreyfus Model ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ระดับเริ่มต้น ระดับเริ่มต้นพัฒนา ระดับปานกลาง ระดับชำนาญ ระดับเชี่ยวชาญ และใช้กลยุทธ์ Scaffolding ในการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย ชุดฝึกภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity แผนจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบย่อย แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ ประกอบด้วย t-test for dependent ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) ค่าเฉลี่ย กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 37 คนที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 ปีการศึกษา 2567

ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers : General and Specific References to Quantity (E1/E2) เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75/75 นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

คำสำคัญ การพัฒนาชุดแบบฝึกภาษาอังกฤษ การพัฒนาผลสัมฤทธิ์เรื่อง Quantifier

Title of the Research The Development of Learning Achievement through an English Practice Set on Quantifiers: General and Specific References to Quantity for Matthayomsuksa 2 Students

Researcher: Mr. Chawin Maneenoon

Academic Year 2024 (B.E. 2567)

Abstract

The objectives of this research were (1) to improve the English learning achievement of Matthayomsuksa 2 students on the topic of *Quantifiers: General and Specific References to Quantity*, and (2) to design and evaluate the effectiveness of an English practice package. The researcher developed the practice package based on the Dreyfus Model, which consists of five stages: Novice, Advanced Beginner, Competent, Proficient, and Expert. The instructional strategy incorporated scaffolding techniques to enhance learning. Research instruments included the English practice package, lesson plans, formative tests, a pre-test and post-test, and a satisfaction questionnaire. The statistical methods used in data analysis were the t-test for independent samples, standard deviation, efficiency index (E1/E2), and mean. The sample were 37 matthayomsuksa 2 students who studied Fundamental English 4, 2024 academic year

The findings revealed that the post-test scores of students who studied using the English practice set were significantly higher than their pre-test scores at the .05 level. The efficiency of the practice set (E1/E2) met the established criterion of 75/75. Overall, students reported a very high level of satisfaction with the practice set.

Keywords: Development Practice Package, Improvement of Learning Achievement

คำนำ

รายงานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษเรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ Dreyfus Model ร่วมกับกลยุทธ์ Scaffolding” จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเน้นการเรียนรู้เรื่อง Quantifiers ซึ่งเป็นหัวข้อที่นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการนำไปใช้จริง

ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่ามาตรฐานในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไข ด้วยเหตุนี้จึงได้นำแนวคิด Dreyfus Model ซึ่งเน้นการเรียนรู้แบบลำดับขั้น และกลยุทธ์ Scaffolding ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมช่วยเหลือผู้เรียนตามระดับความสามารถมาใช้ในการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและทักษะการใช้ Quantifiers อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานฉบับนี้จะเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน นักเรียน และผู้ที่สนใจในด้านการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเชิงระบบต่อไป

ผู้วิจัย

นายชวิน มณีนน

ครู ชำนาญการ โรงเรียนสามัคคีศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนสามัคคีศึกษา ที่ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เข้าร่วมการทดลองและตอบแบบสอบถาม ซึ่งช่วยให้การวิจัยเป็นไปอย่างราบรื่น

นอกจากนี้ ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา โดยเฉพาะวิชาวิจัยซึ่งข้าพเจ้าได้ศึกษาในระดับปริญญาโท รวมทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

หากรายงานฉบับนี้มีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้เพื่อปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

ผู้วิจัย

สารบัญ

หัวข้อเรื่อง	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
สมมติฐานการวิจัย	2
กรอบแนวคิดการวิจัย	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	4
การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ	5
ทฤษฎี/หลักการของการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษ	7
การพัฒนาแบบฝึกด้วย Dreyfus Model	9
หลักการสอนด้วยกลยุทธ์ Scaffolding	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
บทที่ 3 การดำเนินงาน	16
ขั้นตอนในการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษ	16
การวิเคราะห์ข้อมูล	19
บทที่ 4 ผลการทดลอง	20

หัวข้อเรื่อง	หน้า
ผลสัมฤทธิ์ผู้เรียนที่เรียน	20
ค่าดัชนีประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก	20
ความพึงพอใจต่อชุดแบบฝึก	21
บทที่ 5 อภิปรายผล	22
อภิปรายผล	22
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	23
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	24
บรรณานุกรม	25
ภาคผนวก	27

บทที่ 1

บทนำ

ในยุคปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต การเรียน และการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการเตรียมความพร้อมสู่สากล อย่างไรก็ตาม จากผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนสามัคคีศึกษา พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลการเรียนต่ำกว่าค่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนด (งานประกันคุณภาพ โรงเรียนสามัคคีศึกษา 2567) ซึ่งโรงเรียนได้กำหนดค่าเป้าหมายของผลสัมฤทธิ์นักเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ไว้ที่ร้อยละ 40 ของนักเรียนมีผลการเรียนระดับ 3 ขึ้นไป ซึ่งจากผลสัมฤทธิ์ปีการศึกษาที่ผ่านมาพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์น้อยกว่าค่าเป้าหมาย แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในพื้นฐานภาษาอังกฤษ และจากประสบการณ์การสอบของผู้วิจัยเองพบว่า นักเรียนยังขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การอ่าน การฟัง และการพูด โดยเฉพาะในเรื่อง Quantifiers ซึ่งเป็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำแสดงปริมาณทั้งแบบทั่วไปและเฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นหัวข้อที่นักเรียนมักมีความสับสน และไม่สามารถเลือกใช้ได้อย่างถูกต้อง

จากการวิเคราะห์คะแนน O-NET รายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าคะแนนระดับประเทศ เปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในโรงเรียนเดียวกัน พบว่ามีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด และยังพบว่าในสาระการเรียนรู้ที่มีผลคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือสาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในทักษะด้านไวยากรณ์ (Grammar) ที่นักเรียนไม่สามารถประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์จริงได้

เนื่องจากไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษมีหลากหลายหัวข้อ ทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการนำมาปรับใช้จริง ผู้สอนเห็นว่าการพัฒนาแบบฝึกไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งไวยากรณ์เรื่อง Quantifiers เป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษและเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนที่ไม่เข้าใจเรื่องนี้จะมีความยากลำบากในการอ่านจับใจความ การเขียนสื่อสาร และการทำข้อสอบวัดผลที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาชุดฝึกเฉพาะทางที่สามารถเสริมสร้างความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและฝึกการใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะในรูปแบบที่เป็นขั้นตอนและครอบคลุมทักษะการเรียนรู้หลายระดับ

ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังได้นำเอา Dreyfus Model ซึ่งเป็นแนวคิดที่เหมาะสมกับการเรียนรู้แบบเป็นลำดับขั้น ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาอย่างเป็นระบบจากผู้ที่ไม่เข้าใจไปจนถึงผู้ที่สามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว การนำโมเดลนี้มาใช้ในการพัฒนาชุดฝึกไวยากรณ์ ช่วยให้สามารถออกแบบกิจกรรมที่มีลำดับความยากง่ายตามระดับความสามารถของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจทีละขั้นตอน ลดความสับสนและเพิ่มความมั่นใจในการใช้งานจริง นอกจากนี้แล้ว ผู้วิจัยยังนำ กลยุทธ์การสอนในรูปแบบ Scaffolding ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ โดยเฉพาะในด้านไวยากรณ์ที่ผู้เรียนต้องการคำอธิบาย ตัวอย่าง และการฝึกฝนแบบมีโครงสร้าง การใช้กลยุทธ์นี้ช่วยให้ผู้สอนสามารถช่วยเหลือผู้เรียนในช่วงเริ่มต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนเริ่มเข้าใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการสร้างโซนพัฒนาการที่ใกล้เคียง (ZPD)

ดังนั้น การพัฒนาชุดฝึกในหัวข้อ Quantifiers โดยผสมผสานแนวคิดของ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding จึงเป็นแนวทางที่มีศักยภาพสูงในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในหัวข้อ Quantifiers: General and Specific References to Quantity
2. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกภาษาอังกฤษในหัวข้อดังกล่าวโดยใช้ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดฝึกภาษาอังกฤษในหัวข้อ Quantifiers: General and Specific References to Quantity โดยใช้ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ชุดฝึกภาษาอังกฤษเรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity ที่พัฒนาขึ้นโดยใช้ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding จะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

กรอบแนวคิดการวิจัย

1. ตัวแปรต้น (Independent Variables)

ชุดฝึกภาษาอังกฤษหัวข้อ Quantifiers: General and Specific References to Quantity

การใช้ Dreyfus Model ในการพัฒนาทักษะ

การใช้ กลยุทธ์ Scaffolding เพื่อเสริมการเรียนรู้

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการเรียนรู้

ประสิทธิภาพของชุดฝึกภาษาอังกฤษ (เกณฑ์ 75/75)

3. ตัวแปรควบคุม (Control Variables)

นักเรียนระดับชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

เนื้อหาที่ศึกษา (Quantifiers: General and Specific References to Quantity)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
3. ทฤษฎี/หลักการของการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษ
4. การพัฒนาแบบฝึกด้วย Dreyfus Model
5. หลักการสอนด้วยกลยุทธ์ Scaffolding
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ – ภาษาอังกฤษ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นหนึ่งในแปดกลุ่มสาระการเรียนรู้หลัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ เข้าใจวัฒนธรรมที่หลากหลาย สามารถแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญในระดับนานาชาติ

เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

หลักสูตรมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ทั้งในชีวิตประจำวัน การเรียน และการทำงานในอนาคต โดยผู้เรียนควรมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถใช้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม พร้อมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และการใช้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรแบ่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษออกเป็น 4 ทักษะหลัก ได้แก่ การฟัง (Listening) การพูด (Speaking) การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) แต่ละระดับชั้นจะกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ชัดเจน โดยให้ความสำคัญกับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเพิ่มความซับซ้อนตามระดับชั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในบริบท

ที่หลากหลายมากขึ้นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1–ม.3) นักเรียนจะต้องสามารถสื่อสารในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การแนะนำตนเอง การถาม-ตอบข้อมูลทั่วไป การพูดถึงเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ตลอดจนการใช้ภาษาในสถานการณ์สมมติเพื่อฝึกคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหา

สาระการเรียนรู้แกนกลางแบ่งเป็น 5 สาระย่อย คือ การฟังและการพูด – ฟังและเข้าใจความหมายของข้อความง่าย ๆ และสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสม การอ่าน – อ่านและเข้าใจความหมายของเรื่องราวหรือข้อมูลง่าย ๆ ทั้งแบบบทสนทนาและร้อยแก้ว การเขียน – เขียนข้อความหรือเรื่องราวง่าย ๆ อย่างมีโครงสร้างและไวยากรณ์ถูกต้อง ความรู้เกี่ยวกับภาษา – เข้าใจหลักไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน วัฒนธรรม – เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมไทยอย่างเหมาะสม

แนวทางการจัดการเรียนรู้

หลักสูตรส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษจริงในการสื่อสาร เช่น การจัดกิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ เกมการศึกษา การใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัล การบูรณาการกับกลุ่มสาระอื่น ๆ การเรียนรู้ควรเน้นความเข้าใจในความหมายมากกว่าการท่องจำไวยากรณ์ โดยให้ความสำคัญกับการฝึกใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลาย

การวัดและประเมินผล

การประเมินผลจะเน้นการประเมินตามสภาพจริง ทั้งการประเมินจากผลงานของผู้เรียน การสังเกตพฤติกรรม การสอบปากเปล่า การเขียนบทความ หรือการจัดแสดงผลงาน โดยมุ่งหวังให้เห็นพัฒนาการทั้งด้านทักษะ ความรู้ และเจตคติ

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง

เมื่อจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้เรียนควรสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเข้าใจและใช้ไวยากรณ์พื้นฐานได้ถูกต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อแสวงหาความรู้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสามารถเชื่อมโยงความรู้กับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสม

2. **การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ** การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทของประเทศไทยถือว่าเป็นการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ (English as a

Foreign Language: EFL) ซึ่งผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง การออกแบบการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องใช้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่หลากหลาย และอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนและสามารถใช้ภาษาได้จริง

2.1 หลักการสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

หลักการสำคัญประการแรกคือ “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” (Learner-Centered Approach) หมายถึง การเรียนรู้ที่เน้นความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) มากกว่าผู้ถ่ายทอดความรู้แบบบรรยายฝ่ายเดียว หลักการนี้ช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และรู้สึกเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนเอง อีกหลักการที่สำคัญคือ “การสื่อสารเป็นหัวใจของการเรียนรู้ภาษา” (Communicative Competence) ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่เพียงเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ แต่ต้องสามารถใช้ภาษาในบริบทจริง โดยหลักการนี้เป็นรากฐานของแนวทางการสอน Communicative Language Teaching (CLT)

นอกจากนี้ หลักการ “การเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ” (Learning by Doing) ก็มีความสำคัญในวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ผู้เรียนควรได้ฝึกพูด เขียน ฟัง และอ่านผ่านกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีการเรียนรู้หลายแขนง เช่น Stephen Krashen นักภาษาศาสตร์ผู้เสนอแนวคิดเรื่อง “Comprehensible Input” ซึ่งหมายถึง การเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ “เข้าใจได้” แต่มีความยากเกินระดับของตนเองเล็กน้อย ($i+1$) ทฤษฎีนี้เน้นว่าผู้เรียนไม่จำเป็นต้องเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเป็นทางการก่อน แต่ควรได้รับภาษาที่มีความหมายและสอดคล้องกับระดับพัฒนาการของตนเอง Lev Vygotsky เสนอแนวคิด Zone of Proximal Development (ZPD) ซึ่งระบุว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับการสนับสนุนจากผู้อื่น (ครูหรือเพื่อน) ในช่วงที่ผู้เรียนยังไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองแต่สามารถทำได้เมื่อมีคนช่วย แนวคิดนี้สนับสนุนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) Howard Gardner ผู้เสนอ ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligences) โดยเสนอว่าผู้เรียนมีความฉลาดหลากหลายรูปแบบ เช่น ด้านภาษา ด้านดนตรี ด้านมิติสัมพันธ์ ฯลฯ การจัดการเรียนการสอนจึงควรหลากหลาย เพื่อให้ตอบสนองต่อความถนัดที่แตกต่างกันของผู้เรียนแต่ละคน

2.3 เทคนิคและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ

ครูสามารถใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในหลากหลายบริบท เช่น Communicative Activities เช่น การจำลองสถานการณ์ (role play) การแลกเปลี่ยนข้อมูล (information gap) หรือการสัมภาษณ์ (interview) เป็นกิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาสื่อสารจริงในชั้นเรียน ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการพูดและฟังอย่างมีประสิทธิภาพ Task-Based Learning (TBL) เป็นแนวทางการสอนที่ใช้ “ภาระงาน” หรือกิจกรรมที่มีเป้าหมายเป็นตัวนำ เช่น ให้ผู้เรียนวางแผนท่องเที่ยว เขียนคำแนะนำ หรือออกแบบเมนูอาหาร ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาและบรรลุเป้าหมายอย่างสร้างสรรค์ Total Physical Response (TPR) เป็นวิธีที่ใช้การเคลื่อนไหวร่างกายควบคู่กับคำสั่งภาษาอังกฤษ เช่น ครูพูดว่า “Stand up” แล้วผู้เรียนลุกขึ้น เป็นวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น เพราะเชื่อมโยงคำศัพท์กับการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ Blended Learning คือการเรียนรู้แบบผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ในห้องเรียนกับการใช้เทคโนโลยี เช่น วิดีโอ YouTube, สื่อโต้ตอบบนเว็บไซต์ หรือแอปฝึกภาษา ซึ่งช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นและความสนใจของผู้เรียนในยุคดิจิทัล

2.4 บทบาทของครูในศตวรรษที่ 21

บทบาทของครูยุคใหม่ไม่ใช่เพียง “ผู้สอน” แต่เป็น “ผู้ออกแบบประสบการณ์การเรียนรู้” ที่ต้องวางแผนกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน ใช้เทคโนโลยีและสื่อการสอนอย่างสร้างสรรค์ ประเมินผลตามสภาพจริง และส่งเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เช่น การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร และความร่วมมือ ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมี “ความมั่นใจในการใช้ภาษา” สร้างบรรยากาศห้องเรียนที่ปลอดภัยในการลองผิดลองถูก และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาจริงทั้งในและนอกห้องเรียน

3. ทฤษฎี/หลักการของการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษ

การพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษยึดหลักการสำคัญที่ว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมและสามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองได้” ชุดฝึกควรส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง โดยเฉพาะในบริบทของภาษาอังกฤษ ซึ่งทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ หลักการที่สำคัญ ได้แก่ เนื้อหาต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมต่าง ๆ ต้องออกแบบเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด เหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียน การใช้ภาษาง่าย-ยากต้องสอดคล้องกับระดับความสามารถ เพื่อไม่ให้เกิดความเครียดหรือเบื่อหน่าย มีลำดับขั้นอย่างเป็นระบบ ชุดฝึกที่ดีจะค่อย ๆ พัฒนาเนื้อหาจากพื้นฐานไปสู่ขั้นสูง เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนมีบทบาทในการค้นพบ ทดลอง และประเมินผลด้วยตนเอง

3.1 ทฤษฎี/หลักการในการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษ การพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษสามารถอ้างอิงจากหลายทฤษฎีการเรียนรู้ ได้แก่

- ทฤษฎีสร้างองค์ความรู้ (Constructivism) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าผู้เรียนไม่ใช่ผู้รับสารเพียงฝ่ายเดียว แต่เป็นผู้สร้างความรู้ผ่านประสบการณ์ของตนเอง ดังนั้น ชุดฝึกควรออกแบบให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ค้นหา ทดลอง และเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

- ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เสนอโดย B.F. Skinner มองว่าการเรียนรู้เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า หากผู้เรียนตอบถูกแล้วได้รับแรงเสริม เช่น คำชม คะแนน หรือกิจกรรมสนุก ๆ จะส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมซ้ำ ชุดฝึกที่ดีจึงควรมี แบบฝึกหัดซ้ำ ๆ พร้อม feedback ทันที

- ทฤษฎีการเรียนรู้แบบองค์รวม (Cognitive Theory) เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจแนวคิดมากกว่าการท่องจำ การออกแบบชุดฝึกควรมี คำถามเชิงวิเคราะห์ แบบฝึกที่ท้าทาย และ สื่อช่วยจำ เพื่อกระตุ้นการคิดระดับสูง เช่น การเปรียบเทียบ การจัดลำดับ หรือการหาข้อสรุป

3.2 วิธีการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษ

การพัฒนาชุดฝึกต้องใช้กระบวนการที่มีระบบ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่มีคุณภาพ มีขั้นตอนสำคัญดังนี้

3.2.1 ศึกษาผู้เรียน (Needs & Learner Analysis) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เช่น อายุ ระดับชั้น ความสามารถเดิม จุดแข็ง จุดอ่อน และความต้องการของผู้เรียน

3.2.2 กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Learning Objectives) กำหนดว่าผู้เรียนควร "สามารถทำอะไรได้" เมื่อเรียนจบแต่ละบท เช่น "สามารถใช้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารในการพูดแนะนำเมนู"

3.2.3 ออกแบบกิจกรรมและแบบฝึก (Content Design) ควรมีหลากหลายกิจกรรม เช่น เกม สถานการณ์จำลอง แบบเติมคำ จับคู่ วิเคราะห์บทสนทนา ฯลฯ เพื่อฝึกทักษะครบด้าน

3.2.4 ทดลองใช้ (Try-out) และปรับปรุง (Revise)

นำชุดฝึกไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ประเมินความเหมาะสม เช่น ระยะเวลา ความยาก ความน่าสนใจ จากนั้นจึงแก้ไขให้เหมาะสม

3.2.5 ประเมินผล (Evaluation) วัดผลการเรียนรู้ผ่านแบบทดสอบปลายหน่วย แบบประเมินตนเอง หรือการสังเกตพฤติกรรม เพื่อสะท้อนว่าเป้าหมายบรรลุหรือไม่

3.3 ประโยชน์ของชุดฝึกภาษาอังกฤษ

ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ: ชุดฝึกช่วยจัดการความรู้เป็นลำดับจากง่ายไปยาก ทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้นช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-learning) โดยเฉพาะในบริบทที่การเรียนในห้องเรียนมีข้อจำกัด เช่น ครูไม่พอ หรือเวลาไม่พอ พัฒนา 4 ทักษะภาษาได้ครบถ้วน: ผ่านกิจกรรมที่ออกแบบอย่างมีเป้าหมาย เช่น แบบฝึกฟังจากคลิปเสียง แบบฝึกพูดจากบทสนทนาเป็นเครื่องมือให้ครูใช้สอนได้หลากหลาย: โดยสามารถปรับใช้กับผู้เรียนที่มีพื้นฐานต่างกัน

3.4 ความจำเป็นของการพัฒนาชุดฝึก

ประเทศไทยยังคงเผชิญกับปัญหาด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ ทั้งจากข้อจำกัดเรื่องเวลาเรียน โอกาสใช้ภาษา และจำนวนครูผู้สอน ดังนั้น การมีชุดฝึกภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพจะเป็นทางเลือกที่ตอบโจทย์ เพราะสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ใช้เสริมการเรียนในชั้นเรียน หรือเป็นสื่อการสอนที่ใช้ซ้ำได้ในหลายระดับ

นอกจากนี้ ในยุคการศึกษาแห่งศตวรรษที่ 21 ที่เน้น การเรียนรู้ที่เน้นทักษะชีวิตและการคิดวิเคราะห์ ชุดฝึกที่ออกแบบดีจึงมีบทบาทอย่างมากในการส่งเสริมความสามารถด้านภาษาและทักษะเสริมอื่น เช่น การสื่อสาร การคิดแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกัน

4. การพัฒนาแบบฝึกด้วย Dreyfus Model

4.1 หลักการของ Dreyfus Model

Dreyfus Model หรือ Dreyfus Model of Skill Acquisition เป็นกรอบแนวคิดที่พัฒนาโดยสองพี่น้อง Hubert และ Stuart Dreyfus แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ เมื่อปี ค.ศ. 1980 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายกระบวนการพัฒนาทักษะของบุคคลจากผู้เริ่มต้นไปสู่ผู้เชี่ยวชาญ โมเดลนี้แบ่งระดับความสามารถออกเป็น 5 ขั้น ได้แก่ Novice (ผู้เริ่มต้น) Advanced Beginner (ผู้เริ่มต้นขั้นสูง) Competent (ผู้ชำนาญ) Proficient (ผู้มีทักษะสูง) Expert (ผู้เชี่ยวชาญ) หลักการสำคัญของโมเดลคือการเน้นว่า ทักษะไม่สามารถเกิดขึ้นได้จากการเรียนทฤษฎีเพียงอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยการฝึกฝนในสถานการณ์จริง ผ่านการปฏิบัติที่หลากหลายและสะสม

ประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง จึงเหมาะสมอย่างยิ่งกับการพัฒนาแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้เรียนค่อยๆ เติบโตจากการมีความรู้เชิงทฤษฎีไปสู่การมีทักษะใช้งานจริง

4.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

โมเดลนี้มีรากฐานมาจากทฤษฎีของ Phenomenology (ปรากฏการณ์นิยม) ซึ่งมุ่งเน้นความเข้าใจจากประสบการณ์ของมนุษย์มากกว่าการวัดเชิงปริมาณแบบแนวพฤติกรรมนิยม นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงกับ Experiential Learning Theory ของ Kolb ที่เน้นการเรียนรู้จากการลงมือทำและสะท้อนประสบการณ์ Constructivism ที่เชื่อว่าผู้เรียนสร้างองค์ความรู้จากบริบทของตนเอง Cognitive Apprenticeship ที่มุ่งเน้นการเรียนรู้ทักษะผ่านการฝึกฝนกับผู้ที่มีประสบการณ์ เช่น ครูหรือพี่เลี้ยง (mentor) การใช้ Dreyfus Model ในการออกแบบแบบฝึกจึงไม่ได้เน้นเพียง “การให้ความรู้” แต่คือการออกแบบประสบการณ์การเรียนรู้ให้ครอบคลุมทุกระดับของการพัฒนาทักษะ

4.3 วิธีการพัฒนาแบบฝึกตาม Dreyfus Model

การออกแบบแบบฝึกด้วย Dreyfus Model สามารถทำได้ผ่านขั้นตอนหลักดังนี้

4.3.1 การกำหนดระดับของผู้เรียน

ครูหรือผู้ออกแบบต้องวิเคราะห์ก่อนว่าผู้เรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับใด เช่น เป็นผู้เริ่มต้น (Novice) หรือมีทักษะพื้นฐานบ้างแล้ว (Advanced Beginner) เพื่อปรับกิจกรรมให้เหมาะสม

4.3.2 การออกแบบแบบฝึกที่สะท้อนพัฒนาการแต่ละระดับ

- ระดับ Novice ยึดตามกฎขั้นตอน แบบฝึกแบบลำดับขั้นที่มีคำอธิบายชัดเจน Advanced
- ระดับ Beginner เริ่มใช้สถานการณ์ แบบฝึกแบบมีตัวอย่าง ใช้บริบทจริงเล็กน้อย
- ระดับ Competent เริ่มวางแผนและตัดสินใจเอง แบบฝึกที่ให้วางแผน แก้ปัญหาแบบจำลอง
- ระดับ Proficient เข้าใจบริบทโดยไม่ต้องอิงกฎ แบบฝึกวิเคราะห์สถานการณ์จริง
- ระดับ Expert ใช้สัญชาตญาณและประสบการณ์ แบบฝึกกรณีศึกษา/การสอนผู้อื่น

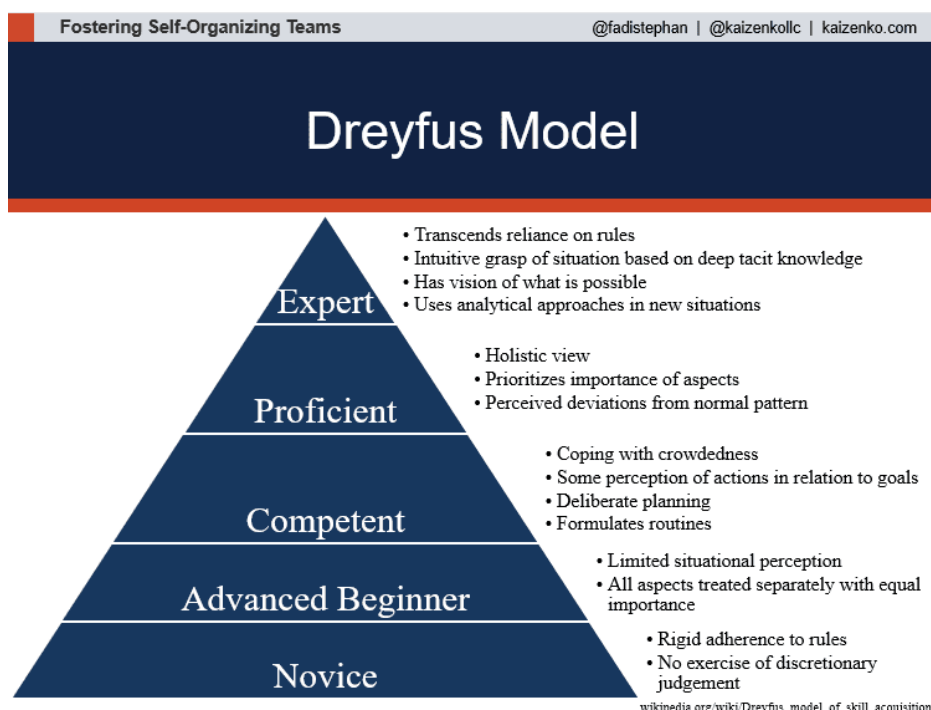
4.3.3 การประเมินผลแบบต่อเนื่อง

การพัฒนาแบบฝึกควรมีการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เช่น การสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflection) การประเมินตนเอง และการให้ peer feedback เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปยังระดับถัดไป

4.4.4 ประโยชน์ของการใช้ Dreyfus Model ในการพัฒนาแบบฝึก

ช่วยให้เข้าใจระดับพัฒนาการของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ครูสามารถวางแผนการสอนได้ชัดเจนขึ้น โดยไม่ยากเกินไปหรือง่ายเกินไป ช่วยกระตุ้นการคิดและพัฒนาความสามารถที่แท้จริง เพราะแบบฝึกจะค่อย ๆ พัฒนาจากการปฏิบัติตามกฎไปสู่การใช้วิจารณญาณ เหมาะกับการพัฒนาทักษะที่ต้องอาศัยเวลา เช่น ภาษา การสื่อสาร หรือวิชาชีพ ส่งเสริมการเรียนรู้เชิงลึก (Deep Learning) มากกว่าการเรียนรู้เพื่อสอบ (Surface Learning)

ภาพที่ 1 แสดงรูปแบบการเรียนรู้ด้วย Dreyfus Model

ที่มา : <https://www.kaizenko.com/the-dreyfus-model-of-skills-acquisition/>

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษด้วย Dreyfus Model ช่วยพัฒนาทักษะในระดับสูง เช่น การตัดสินใจ แก้ปัญหา และคิดวิเคราะห์ ทำให้การออกแบบแบบฝึกมีเป้าหมายชัดเจนในแต่ละระดับ ส่งเสริมการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและต่อเนื่อง แต่ยังมีข้อจำกัด คือ ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนนาน ผู้เรียนต้องมีความต่อเนื่องและตั้งใจไม่เหมาะกับการเรียนที่เน้น “เนื้อหาท่องจำ” หรือการเรียนแบบเร่งรัด การประเมินผลใน

ระดับสูง เช่น Expert อาจยากต่อการวัดเชิงปริมาณครูต้องมีความรู้และทักษะในการวิเคราะห์ระดับของผู้เรียนอย่างแม่นยำ Dreyfus Model เป็นแนวคิดที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนาแบบฝึกที่เน้น “กระบวนการ” มากกว่า “ผลลัพธ์เฉพาะหน้า” โดยมองว่าการเรียนรู้เป็นพัฒนาการของทักษะ ไม่ใช่แค่การได้คะแนนดีหรือจำได้ในระยะสั้น การนำโมเดลนี้มาใช้ในบริบทของการเรียนการสอน โดยเฉพาะในวิชาที่ต้องการฝึกปฏิบัติ เช่น ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ การพยาบาล หรือวิชาชีพต่าง ๆ จะทำให้การเรียนรู้มีความหมายและพัฒนาได้อย่างยั่งยืนมากขึ้น

5. หลักการสอนด้วยกลยุทธ์ Scaffolding

Scaffolding เป็นแนวคิดทางการศึกษาที่เปรียบเสมือน “นั่งร้าน” ซึ่งครูหรือนักการศึกษาสร้างขึ้นชั่วคราวเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและเข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แนวคิดนี้ได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Lev Vygotsky โดยเฉพาะแนวคิดเรื่อง “โซนพัฒนาการใกล้เคียง” หรือ Zone of Proximal Development (ZPD) ซึ่งหมายถึงขอบเขตของสิ่งที่ผู้เรียนยังไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง แต่สามารถทำได้เมื่อได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสมจากครูหรือผู้เชี่ยวชาญ กลยุทธ์ Scaffolding จึงมุ่งเน้นให้ การสนับสนุนชั่วคราว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายทางการเรียนรู้ได้ จากนั้นจึงค่อยๆ ถอนการช่วยเหลือออกเมื่อผู้เรียนมีความสามารถเพียงพอที่จะทำด้วยตนเอง

5.1 หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด Scaffolding มีพื้นฐานจากทฤษฎีหลักดังต่อไปนี้

5.1.1 Zone of Proximal Development (Vygotsky, 1978)

ZPD คือ ขอบเขตระหว่างสิ่งที่ผู้เรียนสามารถทำได้ด้วยตนเอง และสิ่งที่ยังทำไม่ได้หากไม่ได้รับความช่วยเหลือ ครูจึงมีบทบาทเป็น “ตัวกลาง” ในการช่วยผลักดันให้ผู้เรียนข้ามพ้น ZPD ไปสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้น

5.1.2 Social Constructivism

ตามแนวคิดของ Vygotsky การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นผ่าน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้เพียงลำพัง แต่เรียนรู้ผ่านการสนทนา การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการได้รับคำแนะนำจากผู้อื่น

5.1.3 Cognitive Apprenticeship (Collins, Brown & Newman, 1989)

แนวคิดนี้เปรียบเสมือน “พี่เลี้ยง” ที่ช่วยสาธิต กระตุ้น ตั้งคำถาม และลดการช่วยเหลือลงตามลำดับ จนผู้เรียนสามารถทำงานได้อย่างอิสระและเข้าใจแนวคิดเชิงลึก

5.2 วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบ Scaffolding

การใช้ Scaffolding ในห้องเรียนสามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับบริบทของเนื้อหาและระดับผู้เรียน โดยทั่วไปสามารถสรุปเป็นแนวทางได้ดังนี้

5.2.1 การประเมินระดับความสามารถเริ่มต้นของผู้เรียน

ครูต้องวิเคราะห์ก่อนว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานหรือทักษะในระดับใด เพื่อออกแบบการช่วยเหลือที่เหมาะสม

5.2.2 การให้คำแนะนำ (Hints) หรือการตั้งคำถามนำ

แทนที่จะให้คำตอบทันที ครูอาจตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและพัฒนาความเข้าใจของตนเอง เช่น “คุณคิดว่าเกิดอะไรขึ้นถ้า...”

5.2.3 การสาธิตหรือการยกตัวอย่าง

การแสดงให้เห็นกระบวนการคิดหรือการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน เช่น การอ่านออกเสียง พร้อมอธิบายกระบวนการคิด หรือการเขียนความคิดขณะเขียนเรียงความ

5.2.4 การร่วมทำ (Joint Construction)

ครูและนักเรียนร่วมกันสร้างความเข้าใจ เช่น เขียนสรุปหรือวิเคราะห์บทความร่วมกัน จากนั้นค่อยให้ผู้เรียนทำเอง

5.2.5 การลดการช่วยเหลือลงทีละน้อย (Fading)

เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจและทักษะมากขึ้น ครูจะค่อยๆ ถอนการช่วยเหลือออก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถดำเนินการเองได้อย่างมั่นใจ

5.3 ประโยชน์ของกลยุทธ์ Scaffolding

การใช้ Scaffolding ในการจัดการเรียนการสอนมีข้อดีหลากหลาย ได้แก่:

5.3.1 พัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และแก้ปัญหา Scaffolding ช่วยให้ผู้เรียนฝึกกระบวนการคิดจากง่ายไปสู่ซับซ้อน โดยเน้นความเข้าใจมากกว่าการจำ

5.3.2 เพิ่มความมั่นใจและแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผู้เรียนที่ได้รับความช่วยเหลืออย่างเหมาะสมจะรู้สึก “ตนสามารถทำได้” ส่งผลให้เกิดความมั่นใจและอยากเรียนรู้ต่อไป

5.3.3 สร้างความเข้าใจเชิงลึกในเนื้อหา การสนทนา การตั้งคำถาม และการสาธิต ทำให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างแนวคิดได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

5.3.4 ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) เมื่อครูและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้จะเป็นกระบวนการที่เปิดกว้างและสร้างสรรค์มากขึ้น

Scaffolding เป็นกลยุทธ์การสอนที่มีประสิทธิภาพสูงในการส่งเสริมการเรียนรู้เชิงลึกและการพัฒนาทักษะของผู้เรียน ด้วยการสนับสนุนที่เหมาะสมในช่วงเวลาที่จำเป็น แล้วค่อยๆ ลดการช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม กลยุทธ์นี้อิงจากแนวคิดโซนพัฒนาการใกล้เคียงของ Vygotsky และแนวคิดการเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ การใช้ Scaffolding อย่างเหมาะสมไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาผู้เรียนในระยะสั้น แต่ยังวางรากฐานสำหรับการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนในอนาคต

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมหญิง ศรีบุญเรือง (2563) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค Scaffolding กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผู้เรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถถอดรหัสความหมายของเนื้อหาได้ดีขึ้น ผู้วิจัยเสนอว่าการใช้ Scaffolding ร่วมกับกิจกรรมสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาเชิงลึกมากขึ้น

ในทำนองเดียวกัน ภูวนาถ อินทรกำแหง (2562) ได้นำแนวคิด ZPD ของ Vygotsky มาใช้ในการจัดทำชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้อย่างเป็นระบบ มีความถูกต้องทางไวยากรณ์และการใช้คำเพิ่มขึ้น โดยผู้วิจัยเน้นว่าการให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมในระยะ ZPD ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อีกงานหนึ่งที่น่าสนใจคือการศึกษาของ อภิญา ชูศรี (2564) ซึ่งได้นำแนวคิด Cognitive Apprenticeship มาใช้พัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบเป็นพี่เลี้ยง โดยมีการสาธิต คิดเสียงดัง (think aloud) และการฝึกปฏิบัติร่วมกับครู ผู้วิจัยเสนอว่าแนวทางดังกล่าวส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการรับรู้เชิงกลยุทธ์และสามารถนำไปใช้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

ชุติมา ทองเกลี้ยง (2561) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค Scaffolding ควบคู่กับกิจกรรมสื่อสารจริง พบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจและสามารถพูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติมากขึ้น โดยผู้วิจัยเสนอว่าการจัดลำดับกิจกรรมจากง่ายไปยาก ช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกและกล้าใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ด้านการคิดวิเคราะห์ ธนัชพร เสริมทรัพย์ (2560) ได้พัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงวิพากษ์ โดยใช้เทคนิค Scaffolding ผ่านคำถามเชิงกระตุ้น ความช่วยเหลือในระยะเริ่มต้น และกิจกรรมสะท้อนความคิด ผู้เรียนสามารถจำแนกความคิดเห็นและข้อเท็จจริงจากบทอ่านได้ดีขึ้น ซึ่งแสดงถึงประสิทธิภาพของการใช้ Scaffolding ในการพัฒนาทักษะทางความคิดขั้นสูง

กาญจนา วัฒนประดิษฐ์ (2565) ศึกษาผลของชุดฝึกตามแนวคิด ZPD ต่อการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านกลยุทธ์การฟัง เช่น การคาดเดาคำศัพท์และการเชื่อมโยงบริบทมากขึ้น ผู้วิจัยเสนอว่าการให้การช่วยเหลือในระยะเวลาที่เหมาะสมตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน ส่งผลดีต่อการเข้าใจสารที่ซับซ้อน

จากงานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษที่ประยุกต์แนวคิดทางทฤษฎี เช่น Scaffolding, ZPD และ Cognitive Apprenticeship มีความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ทั้งในด้านทักษะภาษาและทักษะการคิด การออกแบบชุดฝึกที่ดีควรคำนึงถึงระดับพัฒนาการของผู้เรียน การจัดลำดับกิจกรรมอย่างมีขั้นตอน และการให้การสนับสนุนที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมั่นใจและยั่งยืน

บทที่ 3

การดำเนินงาน

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกในหัวข้อ Quantifiers โดยผสมผสานแนวคิดของ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์รายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามัคคีศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในหัวข้อ Quantifiers: General and Specific References to Quantity
2. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกภาษาอังกฤษในหัวข้อดังกล่าวโดยใช้ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาชุดฝึกคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสามัคคีศึกษา จังหวัดตรัง จำนวน 37 คน ซึ่งมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษในระดับเบื้องต้นถึงปานกลาง และอยู่ในช่วงวัยที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ภาษาเชิงโครงสร้างผ่านแบบฝึกหัดและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นระบบ

1. ขั้นตอนในการพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษเรื่อง Quantifiers โดยผสมผสานแนวคิดของ Dreyfus Model

1. ระยะเวลาในการดำเนินงาน

การใช้ชุดฝึกทั้งหมดใช้เวลา 8 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น

- ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test): 1 ชั่วโมง
- การเรียนรู้ผ่านชุดฝึก: 6 ชั่วโมง
- ทดสอบหลังเรียน (Post-test): 1 ชั่วโมง

กิจกรรมการเรียนรู้จะกระจายตามหัวข้อย่อยทั้ง 6 หัวข้อ ๆ ละ 1 ชั่วโมง โดยมีการสรุปความเข้าใจและกิจกรรมปิดท้ายในแต่ละชั่วโมง เพื่อเสริมความเข้าใจอย่างเป็นระบบ

2. ขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึก (อ้างอิง Dreyfus Model of Skill Acquisition)

Dreyfus Model แบ่งพัฒนาการของผู้เรียนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ Novice, Advanced Beginner, Competent, Proficient และ Expert การพัฒนาชุดฝึกนี้ออกแบบให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่อยู่ในช่วงระหว่างระดับ Novice ถึง Advanced Beginner โดยมีเป้าหมายให้สามารถพัฒนาไปถึงระดับ Competent ผ่านการฝึกฝนอย่างเป็นระบบ ดังนี้

2.1 การศึกษาหลักสูตร

ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำสาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการออกแบบเนื้อหาให้สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตร

2.2 การวิเคราะห์เนื้อหา

วิเคราะห์ลักษณะของ Quantifiers โดยแบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ General Quantifiers และ Specific Quantifiers รวมถึงการใช้ในบริบทของประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ และคำถาม ตลอดจนการเปรียบเทียบระดับปริมาณ และการใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย เพื่อจัดวางเนื้อหาให้เป็นระบบและเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนในระดับเริ่มต้นตามแนวคิดของ Dreyfus Model

2.3 การออกแบบเนื้อหาและกิจกรรม

เนื้อหาหลักในชุดฝึกแบ่งออกเป็น 6 หน่วยย่อย ดังนี้:

- Introduction to Quantifiers

ความหมายของ quantifiers

การจำแนกเป็น general กับ specific references

Countable vs. Uncountable Nouns

การใช้ quantifiers กับนามนับได้ / นับไม่ได้

แบบฝึก: ให้วงกลมหรือจับคู่ quantifier ที่เหมาะสมกับนาม

- Common General Quantifiers

ตัวอย่าง: some, any, a lot of, much, many, a few, a little

การเลือกใช้ตามบริบท

แบบฝึก: เติมคำในช่องว่าง / multiple choice

- Specific Quantifiers

ตัวอย่าง: a piece of, a bottle of, a slice of, etc.

แบบฝึก: แมตช์ quantifier กับนาม / เติมคำในประโยค

- Quantifiers in Sentences

การใช้ในประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ และคำถาม

แบบฝึก: เรียงคำใหม่ / ตรวจแก้ประโยคที่ผิด

- การเปรียบเทียบปริมาณ

Too, Too Much, Too Many, Enough

การใช้ Both / Either / Neither / All / None

แบบฝึก: เติมคำ / แปลงประโยค / multiple choice

- Contextual Use of Quantifiers

การใช้ Few / A Few / Little / A Little

การใช้ Quantifiers ในบทสนทนาและย่อหน้า

แบบฝึก: เติมช่องว่างโดยใช้ความเข้าใจบริบท

กิจกรรมในแต่ละหัวข้อได้รับการออกแบบตามแนวคิดของ Dreyfus โดยเริ่มจาก

กิจกรรมแบบมีโครงสร้างชัดเจน (structured tasks) สำหรับ Novice และพัฒนาต่อเนื่องสู่แบบฝึกที่เน้นการใช้
ดุลยพินิจและความเข้าใจเชิงบริบท (contextualized tasks) สำหรับ Advanced Beginner

2.4 การจัดทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

พัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวนเท่ากัน ครอบคลุมเนื้อหา 6
หัวข้อ โดยเน้นวัดความเข้าใจทั้งในระดับการจำ การเข้าใจ และการประยุกต์ใช้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางพัฒนา
ทักษะในระดับ Competent ตาม Dreyfus Model

2.5 การทดลองใช้ชุดฝึก

ดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างในห้องเรียนจริง พร้อมบันทึกผลการเรียนรู้ และสังเกตพฤติกรรม
ของผู้เรียนในการมีส่วนร่วม การตอบสนอง และพัฒนาการด้านภาษา

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 นำผลคะแนน Pre-test และ Post-test มาเปรียบเทียบ วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ รวมถึงรวบรวมความคิดเห็นของผู้เรียนเพื่อนำไปปรับปรุงชุดฝึกให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สูตร t-test for dependence

$$t = \frac{\bar{X} - \mu}{S / \sqrt{n}}$$

$$n \leq 100$$

3.2 การหาดัชนีประสิทธิผล (Effective Index) ซึ่งอยู่ในรูปอัตราส่วนดังสูตรต่อไปนี้

ดัชนีประสิทธิผล = (ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน - ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน)

หารด้วย (จำนวนนักเรียน x คะแนนเต็ม - ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน)

วิธีการหาประสิทธิภาพ โดยใช้สูตร E1 / E2

$$E_1 = (\text{คะแนนเฉลี่ย} \div \text{คะแนนเต็ม}) \times 100$$

คะแนนเฉลี่ย = คะแนนรวมของคะแนนเก็บระหว่างเรียน ÷ จำนวนนักเรียนที่ใช้ทดลอง

$$E_2 = (\text{คะแนนเฉลี่ย} \div \text{คะแนนเต็ม}) \times 100$$

คะแนนเฉลี่ย = คะแนนรวมของคะแนนหลังเรียน ÷ จำนวนนักเรียนที่ใช้ทดลอง

บทที่ 4

ผลการทดลอง

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity

กลุ่ม	คะแนนเฉลี่ย	ค่าผลต่างระหว่างคะแนน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	17.39	+21.89	3.01
หลังเรียน	39.28		4.46

ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกภาษาอังกฤษดังกล่าว มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกภาษาอังกฤษที่ใช้สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity

ตารางที่ 3 แสดงค่าดัชนีประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity

กลุ่มข้อมูล	ค่าดัชนีประสิทธิภาพ	ค่ามาตรฐานที่ตั้งไว้	แปรผล
E1	77.46	75	ผ่าน

E2	78.56	75	ผ่าน
----	-------	----	------

จากตารางพบว่า ค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกภาษาอังกฤษค่าดัชนีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 77.46/78.56$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ $75/75$

**ตารางที่ 4 แสดงค่าความพึงพอใจต่อชุดแบบฝึกgrayวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers:
General and Specific References to Quantity**

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนเฉลี่ย
1	เนื้อหาของชุดฝึกมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.33
2	รูปแบบกิจกรรมในชุดฝึกช่วยส่งเสริมความเข้าใจในบทเรียน	4.67
3	ชุดฝึกมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้	4.67
4	สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งครูมาก	4.33
5	แบบฝึกมีความน่าสนใจและไม่น่าเบื่อ	4.71
6	คำชี้แจงในแบบฝึกชัดเจน เข้าใจง่าย	4.39
7	ใช้เวลาศึกษาและทำแบบฝึกในเวลาที่เหมาะสม	4.66
8	กิจกรรมในชุดฝึกช่วยฝึกการคิดวิเคราะห์และการประยุกต์ใช้	4.33
9	รู้สึกสนุกและมีส่วนร่วมระหว่างทำกิจกรรมในชุดฝึก	4.39
10	โดยรวมแล้ว พึงพอใจต่อชุดฝึกภาษาอังกฤษที่ได้รับ	4.66
	เฉลี่ย	4.51

จากตาราง แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกในระดับ ดีมาก แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกมีคุณภาพและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

อภิปรายผล

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การใช้ชุดฝึกภาษาอังกฤษเรื่อง Quantifiers: General and Specific References to Quantity ที่ออกแบบโดยอิงแนวคิด Dreyfus Model และใช้กลยุทธ์ Scaffolding สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกนี้จะมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประสิทธิภาพของชุดฝึกยังเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (75/75)

ในยุคนปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต การเรียน และการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะในบริบทของประชาคมอาเซียนและการก้าวเข้าสู่สากล ซึ่งผู้เรียนควรมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลของโรงเรียนสามัคคีศึกษา พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าค่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ที่ร้อยละ 40 ของนักเรียนที่ได้ผลการเรียนระดับ 3 ขึ้นไป สะท้อนถึงปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษที่ยังไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการและเป้าหมายทางการศึกษาของโรงเรียนได้อย่างเพียงพอ

จากผลการวิเคราะห์คะแนน O-NET รายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยังพบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนโรงเรียนสามัคคีศึกษาต่ำกว่าระดับประเทศ โดยเฉพาะในสาระที่ 1 "ภาษาเพื่อการสื่อสาร" ซึ่งเป็นสาระหลักที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน รวมถึงทักษะสำคัญด้านไวยากรณ์ (Grammar) การอ่าน การเขียน และการพูด ทั้งนี้ หนึ่งในหัวข้อสำคัญที่นักเรียนมีปัญหามากคือเรื่อง Quantifiers ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้คำแสดงปริมาณทั่วไปและเฉพาะเจาะจง นักเรียนมักมีความสับสนและไม่สามารถเลือกใช้ได้อย่างถูกต้อง จึงนำไปสู่ปัญหาในการเขียน การอ่านจับใจความ และการสื่อสารโดยรวม

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงออกแบบชุดฝึกโดยใช้แนวคิด Dreyfus Model ซึ่งแบ่งลำดับขั้นการเรียนรู้เป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับเริ่มต้น ระดับเริ่มต้นพัฒนา ระดับปานกลาง ระดับชำนาญ และระดับเชี่ยวชาญ แนวคิดนี้เหมาะสมกับการเรียนรู้ไวยากรณ์ที่ต้องใช้กระบวนการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและมีโครงสร้าง การที่นักเรียนได้เรียนรู้แบบค่อยเป็นค่อยไปตามลำดับขั้น จึงช่วยลดความสับสนและเพิ่มความเข้าใจอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังเสริมด้วยกลยุทธ์ Scaffolding ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยเหลือผู้เรียนในช่วงเริ่มต้น โดยให้คำแนะนำ ตัวอย่าง และแบบฝึกที่ชัดเจน ก่อนจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนเริ่มมีความเข้าใจมากขึ้น

ผลจากการใช้ชุดฝึกนี้ พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการเรียนรู้แบบมีโครงสร้างขั้นตอน และการให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกยังเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งบ่งชี้ว่าชุดฝึกสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจากการประเมินความพึงพอใจของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกในระดับดีมาก โดยเฉพาะในด้านความเข้าใจง่าย ความน่าสนใจของกิจกรรม และการได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้อย่างยั่งยืน

สรุปได้ว่า การพัฒนาชุดฝึกภาษาอังกฤษในหัวข้อ Quantifiers โดยใช้ Dreyfus Model และกลยุทธ์ Scaffolding เป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างแท้จริง อีกทั้งยังช่วยตอบโจทย์ปัญหาด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในโรงเรียน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับหัวข้ออื่น ๆ ได้ในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. โรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้ชุดฝึกที่มีโครงสร้างและแนวคิดที่หลากหลาย เช่น Dreyfus Model และ Scaffolding เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
2. ควรจัดอบรมให้กับครูผู้สอนเกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้ เพื่อให้สามารถปรับใช้กับเนื้อหาอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม
3. ใช้ชุดฝึกนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการสอนประจำภาคเรียน หรือจัดให้มีการเรียนเสริมสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างทั่วถึง

4. นักเรียนสามารถนำชุดฝึกไปใช้ฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน เพื่อเพิ่มทักษะและความเข้าใจในเรื่อง Quantifiers ได้ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลายมากขึ้น เช่น โรงเรียนต่างภูมิภาค หรือโรงเรียนที่มีบริบทแตกต่างกัน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สามารถสรุปทั่วไปได้มากขึ้น
2. ควรศึกษาผลของชุดฝึกในระยะยาว เพื่อประเมินความคงทนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน
3. ควรเพิ่มเติมการวิเคราะห์ผลต่อทักษะเฉพาะ เช่น การอ่าน การเขียน หรือการพูด เพื่อให้เห็นผลอย่างชัดเจนในแต่ละด้าน
4. ควรศึกษาการนำเทคโนโลยีมาใช้ควบคู่กับชุดฝึก เช่น การใช้สื่อดิจิทัล หรือแพลตฟอร์มออนไลน์ เพื่อเพิ่มความหลากหลายและน่าสนใจในการเรียนรู้

บรรณานุกรม

- Benner, P. (1984). From novice to expert: Excellence and power in clinical nursing practice. Menlo Park, CA: Addison-Wesley.
- Brown, H. D. (2007). Teaching by principles: An interactive approach to language pedagogy (3rd ed.). White Plains, NY: Pearson Education.
- Bruner, J. S. (1966). Toward a theory of instruction. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Collins, A., Brown, J. S., & Newman, S. E. (1989). Cognitive apprenticeship: Teaching the craft of reading, writing, and mathematics. In L. B. Resnick (Ed.), Knowing, learning, and instruction (pp. 453–494). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Dreyfus, H. L., & Dreyfus, S. E. (1980). A five-stage model of the mental activities involved in directed skill acquisition. University of California, Berkeley.
- Gardner, H. (1983). Frames of mind: The theory of multiple intelligences. New York: Basic Books.
- Krashen, S. D. (1982). Principles and practice in second language acquisition. Oxford: Pergamon.
- Kolb, D. A. (1984). Experiential learning: Experience as the source of learning and development. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Piaget, J. (1972). The psychology of the child. New York: Basic Books.
- Richards, J. C., & Renandya, W. A. (2002). Methodology in language teaching: An anthology of current practice. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). Approaches and methods in language teaching (3rd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.

Skinner, B. F. (1957). Verbal behavior. New York: Appleton-Century-Crofts.

Vygotsky, L. S. (1978). Mind in society: The development of higher psychological processes. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Wood, D., Bruner, J. S., & Ross, G. (1976). The role of tutoring in problem solving. Journal of Child Psychology and Psychiatry, 17(2), 89–100.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). คู่มือครู รายวิชาพื้นฐาน ภาษาอังกฤษ มัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ: สำนักงาน
วิชาการและมาตรฐานการศึกษา.

ชูชาติ บุญวรรณ. (2561). Dreyfus Model กับการพัฒนาทักษะการคิดในศตวรรษที่ 21. วารสารศึกษาศาสตร์, 46(3), 112–130.

นุชนาฏ เนียมขุนทด. (2562). การจัดการเรียนรู้แบบ Scaffolding เพื่อพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียน. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 42(4), 71–84.

สถาบันภาษาอังกฤษ สพฐ. (2562). แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรแกนกลางฯ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาหลักสูตรและนิตศการเรียนรู้.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). แนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ Active Learning. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา.

วรรณดี สุทธิธารกร. (2563). การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ด้วย Dreyfus Model ในบริบทวิชาชีพ. วารสารวิชาการครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, 17(1), 45–58.

องค์การบริหารส่วนการศึกษาแห่งชาติ. (2562). แนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ Active Learning. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

รายงานวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้วยชุดฝึกภาษาอังกฤษ เรื่อง Quantifiers :
General and Specific References to Quantity ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

นายชวิน มณีบุญ